פשיטא. זונה היא: **לויה שנשבית.** וחייסינן שמא נבעלה לעובד כוכבים: **או שנבעלה בעילת זנות.** כגון לעובד כוכבים ועבד וחלל וכל הנך דאמר בחלמנה לכ"ג (לעיל פח.) דמפסלא בהו בת כהן מתרומה גבי לויה לא פסלי ממעשר: **בתרומה דרבנן.** דאילו בתרומה דאורייתא לא איצטריך למיתני דכיון דקנסוה אמעשר כ"ש אתרומה: **לכתובה מאי עבידתה.** הא תנן בריש אין לה כתובה: **לכתובת בנין דיכרין.** דתנן בכתובות (דף נב:) כתובת בנין דיכרין (ג) דיהוין ליכי מינאי אינון ירתין כסף כתובתיך יתר על חולקהון דעם אחוהון ואם מתה בחייו ונשא שניה וילדה לו ומת הוא בני שניה אפי' הן נקבות נוטלין כתובת אמן כחוב גמור שהרי נתאלמנה מאביהן ובני ראשונה אם יש זכרים נוטלין כתובת אמן ואף על גב דמתה בחייו דרבנן תקון כתובת בנין דיכרין כדי שיקפוץ אדם ויתן לבתו כבנו. והכא לא שקלי יורשין דילה כתובת בנין דיכרין אלא בני הכשרה נוטלין כתובת אמן והשאר חולקין בשוה: **ולא מייבם מדרבנן.** דרבנן קנסוה: **אחיו של שני חולץ מדרבנן.** דמדאורייתא לא רמיא קמיה ורבנן הוא דאצרכוה חליצה משום גזירה שמא יאמרו גירש זה ונשא זה כדאמרן[1] לגבי גט: **ביאה דעיקר איסורא לא קנים.** דקתני ביאתה קונה אותה לפטור צרתה: **הני דיבמא חופיה.** ואיכא למימר אתי לקיומה הואיל ונוהג בה מנהג נשים ואפי' הכי לא קנסי כ"ש כתובה דזהו תחלת גירושין כי שקלה כתובה: **דמחייס.** בחיי בעלה: **נשאת שלא ברשות.** רבי שמעון קאמר לה: **בקמייתא.** ביאתה או חליצתה כו' בנשאת בעד אחד: **מכלל דפליגי.** רבנן עליה דר' שמעון בסיפא בנשאת בעדים: **כל עריות.** שאמרו שהן ערוה אין צריכות גט ממנו אם ניסת למי שהיא ערוה עליו: **חוץ מאשת איש שניסת.** בעד אחד ע"פ בית דין דאצרכוה רבנן גיטא כדאמרן במתני': **לא בעיא גט.** דאנוסה היא: **עשו בהוראתן.** הוראה ליגשא בעד אחד: **כזדון איש באשה.** כהכא בזדון על אשת איש ונאסרה על בעלה: **כשגגת איש באשה.** ולא נאסרה: **אידי ואידי לא בעיא גט.** מדקא מדמי ליה לזדון ולשוגג: **אלא לאו רבנן היא.** ושמע מינה בעדים מודו: **לעולם רבי שמעון היא.** הך קמייתא דקתני חוץ מאשת איש כו': **לכוונת איש באשה.** כפנויה שנתכוון לקדשה דבעיא גיטא: **כשלא בכוונה.** כבא על הפנויה שלא לשם קדושין: **לענין איסורא.** ולעולם כדקא ס"ד מעיקרא כזדון איש באשת איש ומיהו לענין גט לא קמיילי דאע"ג דמדמי לה לזדון בעיא גיטא: ולא

אמר רב ששת קנסא. ולא מלי לשנויי דמתניתין כרבי מאיר דאמר (לעיל דף פה:) מעשר ראשון אסור לזרים דגמר מתרומה והק"ק מה תרומה מיתסרא לזונה אף מעשר כן דאפילו ר"מ מודה דזונה לא מיתסרא במעשר דלא ילפי' מתרומה לגבי הא משום דמה תרומה לא מיפסלה מתרומה אלא בביאה דמיפסלה להכונה אף במעשר נמי לא מיפסלה במעשר אלא בביאה דמיפסלה בה לגויה דע"כ בריית דפריך מינה ר' מאיר היא דלרבנן לא איצטריך למיתני זונה אוכלת במעשר דמהיכא ס"ד דמיפסלה אלא ודאי לר"מ נמי שריא אם לא מטעם קנסא כדקאמר ושמא לרבי מאיר דוקא מיפסלה באכילת מעשר דקנסוה שתשב כזרה וזר אסור במעשר אבל לרבנן לא שייך לקונסה דלא גרעה מזר ומתני' ר"מ היא אי נמי אפילו כרבנן דקנסוה שלא ליתן מעשר לה אף על פי שמותרת לאוכלו:

כל שכן מציאתה ומעשה ידיה דממון הוא. דלא קנים ומשיב קנס מה שאין מציאתה ומעשה ידיה לבעל משום דאיכא לה איבה וגם מתוך כך אין לה מזונות ומכל מקום קאמר לקמן מדידה לדידיה משום דסתם נשים מעשה ידיהן עודפות ממזונותיהן:

הני דמחיים קנים. וא"ת כיון דר' שמעון מודה דצריכה גט מזה ומזה אלמא חייסינן שמא (ג) גירשה זה ונשא זה דבהכי תלי טעמא כדאמר לעיל (דף פח:) מהאי טעמא גופיה א"כ לא תתייבם שמא יאמרו גירש זה ונשא זה וגמלא נושא גרושת אחיו ואר"י דמכל מקום כיון דלא קנים לאחר מיתה לא חייסינן מידי דהוה אנתקדשה ואחר כך בא בעלה דמותרת לו:

על פי בית דין הוא דבעיא גיטא ע"פ עדים לא בעיא גיטא. וא"ת היכי מדקדק מזה דע"פ עדים מותרת לחזור לרבנן לעולם אימא לך דאסורה אע"ג דלא בעיא גט מידי דהוה אנשאת ע"פ ב"ד לר' שמעון דאמר אידי ואידי לא בעיא גט ואפ"ה מודה ר"ש בנשאת בעד אחד דתנא מזה ומזה ואר"י דאין ראיה מדרבי שמעון לרבנן דלרבי שמעון ליה ליה קנסא דגט בשום מקום אבל רבנן דקנסו להצריכה גט מזה ומזה בעד אחד אם איתא דהוה קנסינן בב' עדים הוה בעיא גיטא ומדלא בעיא גט שמע מינה דלא קנסוה בשני עדים ומותרת לחזור: רבינא

פשיטא בת לוי מן המעשר איצטריכא ליה ובת לוי מן המעשר מי מיפסלא בזנות והתני' [1]אלויה שנשבית או שנבעלה בעילת זנות נותנין לה מעשר ואוכלת אמר רב ששת [2]קנסא: בת כהן מן התרומה: אפי' בתרומה דרבנן: ואין יורשיו של זה ויורשיו של זה יורשין כתובתה וכו': [3]כתובה מאי עבידתה אמר רב פפא כתובת בנין דיכרין פשיטא מהו דתימא לדידה דעבדא איסורא קנסוה רבנן לזרעה לא קנסו רבנן קמ"ל: אחיו של זה ואחיו של זה חולצין ולא מייבמין: אחיו של ראשון חולץ מדאורייתא ולא מייבם מדרבנן אחיו של שני חולץ מדרבנן ולא מייבם לא מדאורייתא ולא מדרבנן: ר' יוסי אומר כתובתה על נכסי בעלה וכו': אמר רב הונא בתראי מודו לקמאי קמאי לא מודו לבתראי ר' שמעון מודי ליה לר' אלעזר דמה ביאה דעיקר איסורא לא קנים וכ"ש מציאתה ומעשה ידיה דממונא הוא ור' אלעזר לא מודי ליה לר' שמעון מציאתה ומעשה ידיה דממונא הוא לא קנים אבל ביאה דאיסורא הוא קנים ותרוייהו מודו ליה לר' יוסי הני דיתבא תותיה לא קנים וכל שכן כתובה דלמשקל ומיפק קאי ורבי יוסי לא מודי להו כתובה דלמשקל ומיפק הוא דלא קנים אבל הני דיתבא תותיה קנים רבי יוחנן אמר קמאי מודו לבתראי בתראי לא מודו לקמאי ר' יוסי מודי ליה לר' אלעזר כתובה דמדידיה לדידה לא קנים וכ"ש מציאתה ומעשה ידיה דמדידה לדידיה ור' אלעזר לא מודי ליה מציאתה ומעשה ידיה הוא דמדידה לדידיה לא קנים אבל כתובה דמדידיה לדידה קנים ותרוייהו מודו ליה לר' שמעון ומה הני דמחיים לא קנסי ביאה דלאחר מיתה לא כ"ש ור' שמעון לא מודי להו ביאה הוא דלאחר מיתה לא קנים אבל הני דמחיים קנים: נשאת שלא ברשות וכו': [4]אמר רב הונא אמר רב הכי הלכתא א"ל רב נחמן [5]גנבא גנובי למה לך אי סבירא לך כרבי שמעון אימא הלכה כרבי שמעון דשמעתיך כרבי שמעון קאזלה וכי תימא אי אמינא הלכה כרבי שמעון משמע אפילו בקמייתא אימא הלכה כר' שמעון באחרונה קשיא א"ר ששת [6]אמינא כי ניים ושכיב רב אמרה להא שמעתתא [7]הלכה מכלל דפליגי מאי הוה לה למיעבד מיאנם אנסה ועוד תניא [8]כל עריות שבתורה אין צריכות הימנו גט חוץ מאשת איש שניסת על פי ב"ד על פי בית דין הוא דבעיא גיטא על פי עדים לא בעיא גיטא מני אילימא רבי שמעון על פי בית דין מי בעיא גט והתניא ר' שמעון אומר עשו ב"ד בהוראתן כזדון איש באשה על פי עדים כשגגת איש באשה אידי ואידי לא בעיא גט אלא לאו רבנן היא לעולם רבי שמעון היא ותריץ הכי ר"ש אומר עשו ב"ד בהוראתן ככוונת איש באשה [ובעיא גט] על פי עדים כשלא בכוונת איש באשה [ולא בעיא גט] רב אשי אמר לענין איסורא קתני והכי קאמר עשו ב"ד בהוראתן כזדון איש באשה ומיתסרא על בעלה על פי עדים כשגגת איש באשה ולא מיתסרא על בעלה רבינא

מסורת הש"ס

(א) [כתובות מז.], (ב) כתובות נג., (ג) [לעיל פח:], (ד) [כתובות יט. ב"מ קלג.], (ה) [לעיל כד: וש"נ], (ו) [שבת מ: קו: וש"נ], (ז) [לעיל פח:].

הגהות הב"ח

(א) גמ' כל עריות שאמרו אין צריכות הימנו גט: (ב) רש"י ד"ה כתובת בנין דיכרין וכו' דיכרין בנין דיכרין דיהוין ליכי מינאי: (ג) תוס' ד"ה הני וכו' שמא יאמרו גירשה זה:

מוסף רש"י

נותנין לה מעשר. מעשר ראשון שנאכל לזרים (בכורות מז.). כתובת בנין דיכרין. והכי קאמר מתה היא בחיי שניהם וירשוה הם, אין בנים שיש לה מזה ומזה נוטלין כתובת אמן כבנין דכרין כשבאין לחלוק בנכסי אביהם אלא חולקין בשוה (כתובות נג.).

עין משפט נר מצוה

לז א ב מיי' פ"ו מהלכות מעשר הל' ב סמג עשין קלח טוש"ע סי' שלא סעי' מז:

לח ג מיי' פ"י מהל' גירושין הלכה ט טוש"ע אה"ע סימן עו סעיף כז:

רבינא אמר לענין קרבן קתני. והכי קאמר עשו ב״ד בהורמתן כזדון אים באשה וליכא למימר משום דאשיבא כמזידה הוא דלא מיחייבא קרבן משום דהוי לה למידק דהא תנן (לעיל פז: ע״ש) הורוה ב״ד לינשא (ד) וחזרה וקלקלה חייבת בקרבן שלא הורוה אלא לינשא ויותר קרובה היא למזיד כשקלקלה מכשאים אלא טעמא משום יחיד שעשה בהוראת ב״ד פטור דהכי אית ליה לר׳ שמעון בפ״ק דהוריות (דף ג:) והאי דנקט הכא כזדון אים באשה סימנא בעלמא הוא:

מלכות יון כו׳. והא דאמר בע״ז (דף י.) דבגולה אין מוגין אלא למלכות יון בלבד אר״מ דהייגו בשאר שטרות דבגט שייך שלוש מלכות דדבר גדול הוא בעייגיהם להפריד אים מאשתו ואין מוגין אלא למלכות אותה העיר בלבד[ה]:

היה במזרח וכתב במערב. לא כמו שפירש ריב״ן דאבעל קאי דבהדיא אמרי׳ בגיטין (ל׳ פ. ושם) היה במזרח מאן אילימא בעל הייגו שיגה שם עירו אלא סופר כדאמר להו רב לספרי כי יתביתו בהיי כתובו בהיי כו׳ וא״ת בשלמא בעדים צריך לכתוב מקום שחותמים דאיכא קפידא שיכולין לבא לידי הזמה אבל בסופר מאי קפידא איכא ועוד תימה דעכשיו נוהגין לכתחלה שהסופר כותב כתובה בעיר זו ושולחה לאחן לעיר אחרת שהוא מקום חופה וכותבין שם עיר החופה ששם חותמין ושמא י״ל הא דנקט הגמרא היה סופר במזרח לאו דוקא משום סופר אלא משום עדים אלא משום דמתני׳ קתני היה במזרח לשון יחיד דמשמע סופר ואורחא דמילתא דבמקום שהסופר כותב שם עדים חותמים וליכא פסולא אלא משום עדים ורב דקאמר נמי לסופרים לא היה מקפיד אלא משום עדים ובשאר שטרות אפילו שיגה מקום עדים דיעבד כשר כדקתני בחד דיני ממונות (סנהדרין לב. ושם) שטר שזמנו כתוב בחמד בניסן אע״פ שבאו עדים ואמרו בחמד בניסן עמנו הייתם שטר כשר ועדיו כשרים חייבין שמא אחרוהו וכתבוהו אלא בגיטין החמירו והא דגיטין המאוחרים כשרים היייגו כשהעדים והסופר היו באותה העיר בזמן הכתוב בגט וא״ת מצאו באשפה אמאי כשר לרבי מאיר ניחוש שמא אחרו וכתבו ולא חש הסופר להיות בעיר ביום הכתוב בו וחרקו לאשפה והוא דהיה במזרח כר״מ נמי אתי כדמוכח בהמגרש (גיטין פו.) לפר״ת גבי (ה) גיטין פסולים דפריך והא איכא שלוש מלכות דפי׳ דלאו אשלוש מלכות קפדינן דההוא מותר אפי׳ לכתחלה לרבנן דר׳ מאיר כמו שאנו כותבים לבריאת עולם אלא מסיפא דהיה במזרח וכתב במערב פריך וכן מוכח בפר״ח דגרס האיכא כתב לשם מלכות כו׳ משמע דמסיפא פריך ומוכחא סוגיא דאתיא כר׳ מאיר ואר״י דלא מחזקינן ליה כמאוחר דמסתמא בו ביום שנמצא נכתב כמו שמוכיח מתוכו ומסתמא שם היה הסופר וכתב מקומו אי נמי בידוע שהסופר שם היה הסופר